

DOMINGO IV DEL TIEMPO ORDINARIO (CICLO A)

No es una casualidad que la predicación del Evangelio del Reino comience con la proclamación de las bienaventuranzas. De hecho, en estas palabras que muchos consideran las más bellas salidas jamás de boca humana, Jesús ya muestra la diferencia radical entre la lógica del mundo y la verdad del Evangelio. Forman parte de la «sabiduría de la cruz».

Al oír la proclamación de las bienaventuranzas se mezcla en nosotros un doble sentimiento. Por una parte, la intuición de que es un mensaje realmente atractivo y hermoso. Por otra, sin embargo, nos imponen una enorme exigencia que parece fuera del alcance de las fuerzas humanas. Por eso, se nos muestra que la felicidad que anhela el corazón del hombre está sólo en Dios.

Las bienaventuranzas nos llevan a trascender los bienes terrenales para poner nuestro corazón en los celestiales. De hecho, muestran la fisonomía del Corazón de Jesús. Por eso, a la luz de este evangelio, podemos examinarlos para ver si lo que alegra nuestro corazón es lo mismo que alegra al Señor. Muchos santos son ejemplo de cómo cuanto más renuncian a poner su corazón en las cosas de la tierra mayor es su felicidad.

San Agustín mostró el engaño que suponía poner la felicidad en las cosas del mundo. Decía: «Si amas el mundo, es mundo». Si nuestro corazón se enamora de las cosas materiales, se va materializando. Consecuentemente, cada vez se sentirá más insatisfecho, porque el hombre está llamado a una vocación más alta. En cambio, al buscar los bienes espirituales se va experimentando la presencia de Dios. En su providencia, Dios va desenganchándonos de las cosas terrenas para que, poco a poco, nos vayamos aferrando sólo a Él.

Las bienaventuranzas se nos presentan como un texto fundamental para los cristianos. Sería bueno que lo aprovecháramos también para nuestro examen de conciencia diario.

Pidamos a la Madre de Dios un corazón libre como el de Cristo.

ЧЕТВЕРТА НЕДІЛЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ (ЦИКЛ А)

Не випадково проповідь Євангелія Царства починається з проголошення Блаженств. Насправді, вже в цих словах, які багато хто вважає найпрекраснішими словами, що коли-небудь виходили з людських вуст, Ісус показує радикальну різницю між логікою світу і істиною Євангелія. Вони є частиною "мудрості хреста".

Коли ми чуємо проголошення блаженств, у нас змішується подвійне почуття. З одного боку, інтуїція підказує, що це дійсно привабливе і красиве послання. Однак, з іншого боку, вона накладає на нас величезні вимоги, які здаються непідйомними для людських сил. Таким чином, нам показано, що щастя, якого прагне людське серце, є тільки в Бозі.

Блаженства спонукають нас піднятися над земними благами, щоб спрямувати наше серця на небесні. Насправді вони показують фізіономію Серця Ісуса. Тому у світлі цього Євангелія ми можемо дослідити себе, щоб побачити, чи те, чому радіє наше серце, збігається з тим, чим радіє Господь. Багато святих є прикладом того, що чим більше вони відмовляються від того, щоб вкладати своє серце в земні речі, тим більшим є їхнє щастя.

Святий Августин показав оману шукати щастя в речах світу. Він сказав: "Якщо ви любите світ, то це і є світ". Якщо наше серце закохується в матеріальні речі, воно стає матеріалістичним. Отже, вона буде ставати все більш і більш незадоволеною, тому що людина покликана до вищого покликання. З іншого боку, коли ми шукаємо духовні блага, ми відчуваємо присутність Бога. У своєму провидінні Бог поступово відриває нас від земних речей, щоб поступово ми могли триматися тільки Його.

Блаженства є фундаментальним текстом для християн. Було б добре, якби ми також могли використовувати його для щоденного іспиту сумління.

Просімо у Матері Божої вільного серця, як у Христа, як у Неї.